

HANA
FILDING

Žar Ljubavi

Prevela Jelena Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:
Hannah Fielding
BURNING EMBERS

Text Copyright © 2012 by Hannah Fielding
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02766-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Usijani žar treperi
Kad pogledi se nađu,
Kada iskra pocrveni
Zabranjenom slašću.*

Nepoznati autor

Prvo poglavlje

1970 – Na pučini

Koral Sinkler imala je dvadeset pet godina i ovo je trebalo da bude njena prva bračna noć. Umesto toga, posmatrala je kako pun mesec svojim srebrnim zracima prekriva Indijski okean, dok ju je utihnuli brod, neometan nabujalim talasima, nosio kroz noć. Bilo je maglovito, vazduh je bio čist, a nežni povetarac prolazio joj je kroz bujnu, plavu kosu. Usamljena putnica na palubi, u beloj, satenskoj večernjoj haljini bez bretela, stajala je uspravno i mirno dok su joj tanani prsti stezali ogradu, a svileni šal lepršao oko nje.

Koral nije mogla da zaspi. Posmatrala je prigušeno svetlo, osećajući se beznadežno, usamljeno i izuzetno utučeno. Nijedna zvezda nije narušila tu gustu sjedinjenost, ni najsitnija zvezda, ni najmanji tračak nade. Jedino što se moglo čuti bilo je brundanje motora broda i ritmični odjeci talasa koji su se nemilosrdno razbijali o njegov trup.

Nakon večere nemirno je šetala gore-dole po zagušljivoj kabini, pokušavala da se usredsredi na knjigu i odsutno prelistavala časopis. Kako nije mogla ni na šta da usmeri pažnju, izašla je na palubu da udahne svež vazduh. Na palubi nije bilo ničega osim redova praznih stolica. Od njihovih avetinjskih senki na bledej mesečini čitava paluba izgledala je turobno, poput njenog raspoloženja.

Bilo je ovo prelepo krstarenje, čežnjivo je govorila sebi u ponovnom pokušaju da se trgne iz depresije. Nije iskoristila putovanje na najbolji mogući način, i znala je da će joj jednog dana zbog toga biti

žao. Ipak je ovo bila avantura o kojoj je Koral maštala proteklih godina. Osetila je knedlu u grlu. „Ne, ne baš...“; šapnula je sebi. Okolnosti koje su je navele na ovako dugo putovanje bile su bolne; trebalo je da preuzme svoje nasledstvo.

Brodom se vraćala kući – ili barem mestu koje je zvala domom dok je bila dete u Keniji. *Mpingo*... Čak je i samo ime grejalo Koral poput jutarnjeg afričkog sunca. Ime je na svahiliju značilo *drvo muzike*, nazvano po traženoj, tamnoj srži drveta od koje su se pravili duvački instrumenti. Kao većina belaca u Keniji – eklektične skupine osiromašenih aristokrata, lovaca na veliku divljač i bivših vojnih lica – i Koralina porodica doselila se tamo. Opustošene, posećene površine koje su se davile u prašini i pržile na suncu, i koje su nekima možda izgledale preteće, Koral je posmatrala drugačije tih ranih godina. Za maštovito dete svaki dan je sijao mrkim i smaragdnom pejzažima koji su na zlatnom svetlu afričkog sunca bili spremni za istraživanje. Zamišljala je kako će tamo živeti zauvek, i nije očekivala da će se sve tako iznenada promeniti.

Koral je pokušavala da se priseti onog ranog aprilskog jutra od pre šesnaest godina, kada se oprostila sa svime što je volela: sa suncem, Afrikom i svojim ocem. Imala je devet godina i uprkos činjenici da je veliki deo tog perioda ostao u izmaglici, određena sećanja ostala su duboko urezana u njen um.

Neprestane svađe njenih roditelja pomračile su inače mirno detinjstvo. Uspomene su je često proganjale noćima, sećanja u kojima je dominirala visoka figura njenog oca, Voltera Sinklera, čoveka koji je svojim neusiljenim šarmom i reputacijom avanturiste (da ne pominjemo tendencije prema tuđim ženama) zaradio dražesni nadimak *Beli gusar* među domorocima. Uprkos tome, Koral je volela svog zanosnog oca, divila mu se, i dugo joj je očajnički nedostajao.

Prisetrila se povratka u Englesku sa majkom Andželom u proleće 1956. godine, razvoda koji je usledio i odlaska u internat. To je bilo najgore razdoblje. Za dete koje je znalo samo za vetrometine u divljini i kaleidoskopske pejzaže tropskih predela, iznenadno ograničenje engleske škole predstavljalo je vrstu zatvora kome se teško prilagođavala i na koji nikada nije navikla. Zato je utehu pronalazila u predivnom

svetu svojih nostalgičnih snova svih tih dugih godina do odrastanja, kojima kao da nije bilo kraja, tajno se zaklinjući da će se jednog dana vratiti svom pravom domu.

Zatim, kada je Koral imala šesnaest godina, majka joj se preudala za Ser Edvarda Renlija, advokata koji je bio udovac i uživao veliki ugled. Bila je zatečena veridbom, uprkos njegovim čestim posetama njihovom stanu u Londonu. U početku ga je mrzela i izričito odbijala da prisustvuje venčanju. Nije mogla da zamisli da neko drugi umesto njenog oca zauzme mesto u majčinom srcu – i njenom krevetu. Čika Edvard, kako ga je zvala, bio je veseo i druželjubiv čovek, *bon viveur*^{*}, velikodušan i nepretenciozan. Proputovao je svet poput njenog oca, više radi zadovoljstva nego da bi se obogatio. Svi su se preselili u njegov raskošni londonski stan sa pogledom na park Svetog Jakova, a odmore su provodili u njegovoj kući, Renli Holu, u Derbiširu. Edvard ju je na kraju pridobio strpljenjem i smirenošću. Naučio ju je da jaše i jedri, i podsticao je pričama o svojim avanturama u stranim zemljama. Koral se postepeno navikavala na njegovo prisustvo i ublažila je stav prema njemu. Za nekoliko meseci su se sprijateljili.

Naredna godina joj je ponovo okrenula život naglavačke, kada je novopečeni bračni par dobio blizance: Laviniju i Tomasa, polusestru i polubrata. Koral je bila uznemirena usled iznenadne, dramatične promene u njenom životu. Pažljivo je krila osećanja i priželjkivala je da se vrati u Keniju, ali joj je jasno stavljeno do znanja da povratak ne dolazi u obzir. Ponovo se pomirila sa situacijom, i tako je s vremenom i uz strpljivu podršku čika Edvarda, koji je Koral gledao kao svoju ćerku, prihvatila decu, pa čak i naučila da ih voli. Zatim je za Koralin osamnaesti rođendan čika Edvard priredio bal u njenu čast i stavio poveću svotu novca na njen račun. Do tog trenutka se već pomirila sa novim životom koji joj je bio nametnut. Volela je blizance, a čika Edvard joj je bio veoma drag, ali u njenom srcu nikada nije mogao zameniti njenog oca, i još uvek je čeznula za Kenijom, zemljom njenog srećnog detinjstva.

---

* (Fr.): hedonista. (Prim. prev.)

Izgubljena u mislima, Koral je stajala na prstima i naginjala se preko ograde kako bi posmatrala razuzdane bele atove koji su kaskali za brodom. Slana izmaglica vijugala je oko nje, bacajući joj pramenove kose preko očiju, pa ih je sklanjala sa širokog čela kako bi joj nežni vazduh osvežio lice. Nikada nije razmišljala da će je ovakve okolnosti odvesti kući, i ponovo je počela da se priseća gde je trebalo da bude ove večeri, svoje prve bračne noći. „Venčanje iz bajke“, jednoglasno je objavila čitava žuta štampa. Upoznala je Dejla Haloveja, mladog američkog tajkuna, 1968. godine na otvaranju Halovej afričke izložbe u Njujorku. Bio je to njen prvi novinarski posao preko okeana, zadatak da napravi reportažu i fotografiše predivne afričke skulpture i slike, što je bila sjajna prilika za napredak u karijeri, prilika koja se retko pružala mladim fotografima, a pogotovu ženama. Iako se situacija ubrzano menjala i 1970. godina obećavala uzbudljivu deceniju, bilo je teško probiti se u svetu u kome su dominirali muškarci. Koral je oduvek želela da postane fotograf, i dok su sve njene prijateljice s vremenom krenule predvidivim putem braka, Koral je jurila za svojim poslom iz snova.

Kada je na izložbi upoznala Dejla, bila je to ljubav na prvi pogled. Izgledao je poput pravog američkog junaka, a stilom je podsećao na Velikog Getsbija. Uvek odeven u najnovija *Halston* i *Ralf Loren* odela, bio je slika i prilika moćnog i uspešnog američkog tajkuna. To što su Dejl i njegova porodica imali veze sa Afrikom još više je doprinelo njegovoj privlačnosti. Dejlova učestala putovanja afričkim kontinentom često su ga vodila u Keniju, a njegove priče su tolile Koralinu žed za novostima o životu u zemlji koja joj je veoma nedostajala.

Par je mesecima bio nerazdvojan, a uprkos činjenici da je Koral svoje poslednje tinejdžerske godine i početak dvadesetih provela posmatrajući kako se oko nje razvija seksualna revolucija, odlučila je da sačuva nevinost do prve bračne noći, pa je tako veza ostala čedna. Dejla je Koral isto tako očarala, ali mu se nisu baš dopadali njeni tradicionalni stavovi o seksu pre braka. Ipak ju je uveravao da će sačekati sve dok ne bude spremna, a pošto su živeli na suprotnim stranama Atlantika, vodeći zasebne živote, meseci su proleteli. Nakon osamnaest

meseci najavili su veridbu. Venčanje je trebalo da bude zakazano za tri meseca u Njujorku, a planirali su da za medeni mesec odu u Keniju.

Jednog prazničnog vikenda nenajavljeno je otišla u Njujork kako bi iznenadila verenika. Jedina osoba koja se neprijatno iznenadila bila je ona, budući da se Dejl nije previše zabrinuo kada se pojavila u njegovoj kancelariji i uhvatila ga na delu, kako ljubi sekretaricu. *Pravi kliše*, pomislila je. Slomljenog srca je istrčala iz prostorije i iste večeri se vratila za Englesku.

Nakon mesec dana Koral je dobila pismo od advokata, u kome je pisalo da joj je otac preminuo i da joj je ostavio pozamašno nasledstvo u Keniji. Pismo je stiglo sa zakašnjenjem – kenijska pošta nije bila previše pouzdana – i nije uspela da prisustvuje sahrani. U razmaku od dva meseca njen inače miran i običan život postao je haotičan i nepredvidiv.

Savladala ju je nehajnost. Neko vreme je dopuštala da je dani nose jedan za drugim, nemoćna da razmišlja ili donosi bilo kakve odluke. Zatim je, kao grom iz vedra neba, nešto iskrslalo. Prijatelji njene majke, doktor Tomas Atkinson, član Svetske zdravstvene organizacije, i njegova supruga putovali su u Somaliju početkom naredne godine. Uspeli su da obezbede putničke kabine na teretnom brodu koji je išao za Kilindini, novu luku u Mombasi. Koral je morala da se vrati u Keniju kako bi tražila nasledstvo i sredila očeve poslove, pa ju je ova iznenađna ponuda povratila u život.

„Imaćeš priliku da se oporaviš od bolnih događaja koje si preživela“, izjavila je njena majka, „a ovo ti je prilika da odeš na opuštajuće krstarenje po afričkim lukama, prilika koju možda više nećeš imati. A i situacija se promenila nakon Mbojinog ubistva. Priča se da predsednik Kenijata lično stoji iza svega toga, mada, ko zna. Ta plemenska politika se otima kontroli. Jednog dana možda nećeš više imati prilike da se vratiš u Afriku, dušo.“ Njena majka je, kao i uvek, bila direktna.

Koral uzdahnu. Iako je bila uzbuđena pri pomisli da će se vratiti u svoj dom iz detinjstva, Mpingo neće biti isti bez njenog oca. Zadržtala je.

„Da li vam je hladno?“ Nežan, dubok glas izronio je iz tame iza nje, prekidajući njenu zamišljenost.

Koral je uplašeno poskočila i okrenula se.

„Evo, ovako će vam biti toplije“, reče stranac, dok je skidao sako i obavijao ga oko njenih golih ramena.

Posmatrala je čoveka u senci koji je stajao pored nje. Pokušala je da mu razazna lik, a zatim ga je prepoznala kao novog putnika koji se ukrcao na brod onoga jutra kada je uplovio u luku u Mogadišu. Stajala je na palubi i mahala doktoru Tomasu i njegovoj supruzi, koji su se upravo iskricali, i primetila ga je dok se peo na brod. Na večeri ga je ponovo ugledala kako sedi za kapetanovim stolom.

Bio je visok, tamnopusit i vitak. Na mesečini su mu oči koje su je procenjivale delovale crno, ali pretpostavljala je da su na dnevnoj svetlosti bile druge boje. Nije imao jedno od onih izuzetno lepih lica; na njemu je bilo nečeg snažnijeg, nečeg moćnijeg od obične lepote: naočita senzualnost, harizma koja joj je poput magneta privlačila pažnju, iako je želela da ga ignoriše.

„Ove tropske noći su varljive“, rekao je. „Hladnoća vas može iznenaditi.“ Stranac je imao francuski naglasak sa onom karakterističnom intonacijom koja je bila nekako privlačna.

Koral je klimnula kako bi pokazala da ga je čula i blago se osmehnula, pokazujući jamice u uglovima usana.

„Uskoro ćemo stići.“

„Koliko je sati?“, upitala je.

„Četiri. Za nekoliko minuta će odande početi da sviće.“ Uznemirila ju je njegova blizina, rukav njegove košulje koji joj je nehajno dodirivao obraz dok je uperivao prstom prema nevidljivoj tački. „Izlazak sunca na Indijskom okeanu prizor je koji oduzima dah, naročito ako se posmatra sa palube.“ Pričao je sa nekom topline od koje mu je dubok ton glasa neznatno podrhtavao.

Počinje još jedan dan. Ophrvala ju je tuga. Ko zna koliko će još tuge i samoće ovaj dan doneti sa sobom? Vrele suze se nagomilaše u Koralinim očima, magleći joj vid. Uskoro će se nekontrolisano izliti, a nipošto nije želela da ima takav ispad pred ovim strancem. Stegla je zube i jako progutala.

„Mogu li nekako da pomognem?“

Koral odmahnu glavom. Obično bi prezrela ovo mešanje u njenu žalost, ali na neki čudan način ova njegova zabrinutost joj je prijala.

Okrenula se prema strancu. Odmakao se i posmatrao je prekrštenih ruku. Skupio je oči i nasmejao se. Šta je želeo? Da li je tražio avanturu? *Nije valjda*, pomisli Koral. Nije bio poput mladića koje je često imala prilike da sretne u svojim društvenim krugovima. Čak i nije bio mladić, već muškarac: topao, saosećajan i obazriv.

Opustila se. „Izgleda da poznajete ovaj deo sveta“, usudila se da izgovori, gledajući u mračni okean pod njima.

„Rođen sam u Africi.“

„U Keniji?“

„Ne, u Francuskoj Gvineji. U Keniju sam došao tek pre osam godina, ali sam dosta proputovao kontinentom.“ Na trenutak je zastao i pomalo utišao glas. „Neukrotiva Afrika...“, šapnuo je onako za sebe.

Nešto u njegovim rečima nateralo je Koral da podigne glavu. Majčine reči su joj odjeknule umom: *Situacija u Keniji se promenila...* Okrenula se prema njemu i susrela se sa tamnim pogledom koji je bio prikovan na njeno lice. Pažljivo se zagledao u njene plave oči i osmehnuo se u polutami. Odjednom je osetila potrebu da se poveri ovom stalozenom, ohrabrujućem čoveku. „I ja sam rođena u Africi“, promrmljala je, „ali sam odavno otišla, a toliko se stvari promenilo da sam preplašena od onoga što me tamo očekuje.“

Stajali su blizu jedno drugog, skoro se dodirujući. Posegnuo je rukom i neverovatno nežno prekrpio tanke prste koji su stezali ogradu. Preplavila ju je prijatna toplina. Bojala se da se pomeri kako slučajno ne bi prekinula taj početni, a opet snažni kontakt. Samo na trenutak, na ovoj bledej svetlosti i zbog njegovih nežnih reči, njeno ranjeno srce ustuknulo je pred umirujućim glasom ovog stranca.

Nebo se polako razvedrilo na horizontu. Crni plašt noći se podizao, bezvoljno ustupajući mesto monohromatskoj zori sve svetlijih boja, od indigo do čeličnoplave. Prvi zraci afričkog sunca probijali su se u daljini, blede snop boje koji je ocrtavao istočnu liniju horizonta. Koral je osetila kako je stranac posmatra, i obrazi joj se zajapuriše.

Netremice su se gledali u oči. Ona se stresla i obavila sako oko ramena. Dok mu se pogled spuštao prema njenim nežnim, punim

usnama, pocrveneo je ispod tamnog tena, a zatim se odjednom sabrao i okrenuo. Koral, kojoj su i glava i srce pulsirali, stajala je tiho, posmatrajući ga sa mešavinom znatiželje i začuđenosti. Osećaj koji je doživljavala njoj je bio potpuno nov. Kao da je otkrila neizrecivu privrženost i uspostavila vezu sa njim u samo jednom trenu.

Brojne ružičaste nijanse nežno su se širile nebom, boreći se da se prošaraju kroz simfoniju plavih boja. Nakon par minuta izbilo je sunce, zaslepljujuće na šarenom platnu, a tamni obrisi pejzaža polako su se promaljali na horizontu, pretvarajući se prvo u tamnozelene, sivi i riđi rub džungle, pre nego što su otkrili savanu koja se u slojevima uzdizala dalje prema unutrašnjosti. Ubrzo potom, videla se luka Kilindini, udobno ušuškana na kraju ušća usred živahne vegetacije. Koral ju je videla kako štrči iza zbijenih redova kokosovih palmi i tananog drveća kazuarine, dok je svetionik mirno namigivao u jutarnjoj polutami. Kako bi upotpunila sliku, pojavila se obala sa peščanim dinama, obrazujući ponegde besprekorno bele plaže.

Iako su joj um preplavila sećanja iz detinjstva, Koral je bilo teško da, budući da je navikla na umereniju englesku okolinu, odjednom upije čitavo izobilje boja, toliki prostor i količinu prelepog života. Goruće nebo izgledalo je tako plavo, bogato tle tako crveno, a nezamenjiva vegetacija tako zelena.

Savladale su je emocije pri sećanju na poslednji put kada je videla ovu sliku. Pomislila je na oca, koji je danas neće čekati. Koliko će prazno dom njenog detinjstva izgledati bez njega. U grlu joj je zastala knedla i ugrizla se za donju usnu, pokušavajući da suzbije suze koje su joj podrhtavale na ivici trepavica. Ne mogavši da ih zadrži, izlile su se i potekle niz obraze. Savladana tugom, zaboravila je na prisustvo svog saputnika, pa je blago poskočila kada je progovorio.

„Molim vas, nemojte...“, nežno je prošaputao.

Nije odgovorila; nije se ni pomerila. Samo je tako mlitavo i umorno stajala, dok su joj suze kvarile divne crte lica. Vrhom kažiprsta joj je nežno dodirnuo bradu i polako joj podigao snuždeno lice prema sebi. Belom maramicom, koju je izvadio iz džepa, pažljivo joj je obrisao suze.

„Ima jedna afrička poslovice koja kaže da je tuga poput pirinča u ostavi: svakoga dana je ima sve manje.“ Uprkos uzdržanom tonu

posmatrao ju je nasmejanim očima koje su na jutarnjoj svetlosti dobile zlatnobraon nijansu, ali su i dalje imale onaj hipnotišući efekat kao i na mesečini.

„Oprostite“, promrmljala je Koral, smešeći se ispod suza. „Nisam želela da pravim scenu. Ovo je bilo pomalo detinjasto.“

Blago je pomerio glavu i namignuo joj. „Znate, čak i veliki momci plaču ponekad.“ Reči su mu zvučale pomalo oštro i ponovo je uhvatila sebe kako razmišlja o tome koliko je njegov hrapav glas privlačni.

U svetlosti te divne zore brod je ušao u luku Kilindini. Sve je bilo tiho. More je bilo glatko i sjajno, voda tako bistra da je Koral mogla uočiti kako ribe duginih boja odmaraju među grančicama koralna koji su se talasali.

„Nećemo se iskrcavati pre podneva. Imate vremena da malo odmorite“, reče stranac. „Hajde. Odvešću vas do vaše kabine.“ Bez zapovedničkog stava, odavao je utisak samouverenog muškarca koji sam donosi odluke i nije navikao da se neko opire njegovoj volji.

Koral je pristala i vratila mu je sako. „Moja kabina je dole“, reče. Kada ju je uhvatio za lakat, pokušala je da ignoriše električni naboj koji joj je prostrujao telom. Umirila se i pustila ga da je odvede na donji sprat. „Ovde je“, prošaputa kada su stigli do vrata.

Zurila je prema njemu, pronalazeći tamne, zamišljene oči koje su je pomno pratile. Velikim šakama obuhvatio joj je ramena. Koral je bila sićušna, pa se nadvijao nad njenom vitkom figurom. Postala je svesna koliko se opasno približila njegovom snažnom, mišićavom telu. Glava mu je bila naherena prema njoj, pogled usredsređen na njene blago razdvojene usne. Na nekoliko sekundi pomislila je da će je privući k sebi i poljubiti. Puls joj je bio ubrzan dok je zadržavala dah, ali mu se vilica stegla, pogled zamaglio, i samo ju je malo jače stegao za gola ramena.

„A sada, mlada damo, morate malo odspavati, makar i na silu.“ Ton mu je bio nonšalantan, ali mu je glas zvučao još dublje. „Mnogo ćete se bolje osećati.“ Opustio je prste, ostavio dlanove još koji tren na njenoj koži, a onda pustio da mu ruke padnu sa strane. „Hajde... lepo spavajte“, rekao je pre nego što se naglo okrenuo i odšetao.

Zbunjenost je odjednom oblila Koral. Da li je bila razočarana, ili joj je laknulo kada ju je pustio? Nije znala; jedino je bila svesna ludučkog lupanja srca i konfuzije u glavi. Nikada ranije nije osetila takvu neposrednu privlačnost. Tek kada je za sobom zatvorila vrata kabine shvatila je da ne zna ni ime svog dobrog Samarićanina.

Legla je na ležaj i zatvorila oči, sa nadom da će svrgnuti s uma sve misli o njemu, ali ništa nije vredelo – ušao joj je u glavu, i ispunio sav prostor. Ušunjao joj se u misli; njegove snažne, preplanule ruke koje joj šetaju telom, te jake ruke koje je vuku ka njemu, pune usne koje je strastveno ljube. Je li ona to poludela? Nije znala ništa o tom čoveku, ni ime, niti odakle dolazi. Ali ju je ipak prošla jeza kada se prisetila kako ju je dodirnuo na trenutak i kako je na koži osetila toplinu njegovih dlanova. Ženska čula su joj govorila da bi ovo bio ljubavnik čiji se dodiri, kada se jednom dožive, nikada ne mogu zaboraviti. Instinkt joj je poručivao da pobegne i sakrije se, dok joj je razum govorio da se ponaša poput luckaste adolescentkinje; verovatno je oženjen, sa petoro dece, i putevi im se više nikada neće ukrstiti.

Koral se preнула iz sna. Neko je kucao na vrata; bilo je to kratko, oštro, uporno lupanje. Dok se teturala prema vratima kako bi ih otvorila, shvatila je da je sigurno bila zadremala.

Mladić očaravajućeg osmeha gledao je pravo u njene pospane oči. „Gospođica Koral Sinkler?“

„Da, ja sam“, reče ona pomalo nesigurno.

„Divno! Robert Danvers, vama na usluzi. Upravnik sam na Mpingu, došao sam da vam poželim dobrodošlicu i odvezem vas kući.“

„Koliko ima sati?“ Koral je prelazila prstima kroz razbarušenu kosu. Iscerio se. „Jedanaest.“

„Mora da sam zaspala“, promumlala je. „Oprostite, molim vas, još nisam spremna.“

„Nema žurbe. Ako biste bili ljubazni da mi date pasoš, postaraću se za vaš prtljag.“

Advokat koji je upravljao imovinom njenog oca pomenuo joj je u pismu da će Robin Danvers, upravnik Mpinga, doći po nju. Iz nekog

razloga je zamišljala starijeg muškarca. Odeven u belu safari košulju kratkih rukava i tamne pantalone, izgledao je jako uredno, čak i privlačno.

„Izvolite“, reče dok je vadila pasoš iz torbe i dodavala ga mladiću. „Biću spremna kada se vratite.“

„Jesu li ovo vaši koferi?“ Pokazao je prema dva naslagana sanduka. Nasmejala se, pomalo postićena. „Bojim se da su povećići.“

„Bez brige. Poveo sam jednog carinika da pomogne oko prtljaga. Zatim ću ga ja poneti sa broda i pobrinuću se za ostalu proceduru. Nemojte žuriti. U Africi ne živimo tako brzim životom“, veselo dodade. „Izazovi ovdašnjeg svakodnevnog života naučili su Kenijce da uživaju u svakom danu i žive u sadašnjem trenutku. S vremenom ćete se navići. To je veoma mudra i zarazna filozofija – mi to zovemo *pole-pole*, polako polako.“

Napustio ju je, i Koral je ponovo bila sama i mogla je na trenutak da se pribere. Nakon što se pozdravila sa svojim putujućim vitezom ispružila se na kauč, sklopila oči i pustila da joj misli odlete. Poslednje čega se sećala jeste da je zamišljala alternativni sled događaja, da su okolnosti bile drugačije – da ju je poljubio umesto što ju je tako užurbano ostavio pred vratima kabine. Verovatno ju je u tom trenutku skrasio dubok san bez snova. Zapravo joj je bilo mnogo bolje; bila je odmorna i uzbuđena. Rekao joj je da će tako biti, i osmehnula se pri toj pomisli. Koral se pitala hoće li ga ponovo sresti, i odlučila je da će ga potražiti, samo da mu zahvali na ljubaznosti, naravno.

Zahvalna na tome što joj nije bila potrebna šminka da bi izgledala svežije, Koral je nanela samo malo providnog sjaja za usne i uštinula se za obraze kako bi malo porumeneli. U ogledalu je ugledala svetle, cakleće oči boje različka. Pošto joj je za putovanje bila potrebna udobna odeća, obukla je bele plitke pamučne zvoncare koje su joj isticale duge, izvajane noge. Plavo-bela muška majica sa rubom vezanim u čvor oko struka naglašavala je zlatkast ten koji je zaradila sunčanjem na palubi i isticala joj je vitku figuru. Taman je isplela pletenicu kada se Robin Danvers vratio po nju.

Koral je stajala na palubi kod brodskih stepenica, ošamućena odsjajem bleštave svetlosti. Kasno jutarnje sunce raširilo je svoju vatrenu

lepezu preko svetlucavog mora. Vrućina koja je pekla odjednom joj postade dobro poznata, i nije joj previše smetala. Poneka leteća riba iskočila bi iz vode u svetlucavoj predstavi. Vazduh je bio pun poznatih mirisa. Počela je da se priseća svega: mešavine katrana, mora, užadi, memljive drvogradnje, začina i pržene ribe, mirisa koji proganjaju svaku luku, ali koje je Koral povezivala sa Kenijom i svojim detinjstvom.

Nakon tišine u kabini, glasan žamor koji je ispunjavao luku imao je na nju gotovo fizički uticaj. Čulo se trubljenje sirene teretnih brodova natovarenih egzotičnom robom, koje se smenjivalo sa piskavom tutnjavom zahuktalih trajekata što su vukli drvene splavove. S vremena na vreme ove zvuke bi prigušila tutnjava teških balvana koje su bacali u skladišta. Ali je škripa lanaca u luci najviše dražila njena ionako iznurena čula.

Dole na keju je raznovrsna, izmešana gužva afričkih domorodaca, stranaca, životinja i automobila stvarala zasebni haos. Kenijski muškarci i žene su ćaskali, smejali se, vikali i gurkali se. Neki su tovarili vreće i sanduke u kamione koji su polazili za Mombasu, ili za glavni grad, Najrobi; drugi su se gomilali ispred tezgi sa hranom, bučno se koškajući sa prodavcima. Deca su jurišala kroz more nogu, sirene su trubile, koze su meketale, a kokoške letele na sve strane.

Prošlo je previše godina otkako se Koral našla na ovakvom mestu, a nakon mirne osame na brodu sve ovo joj je bilo neočekivano mnogo. Oklevala je na trenutak i osvrtala se kako bi našla Robina Danversa, u nadi da će joj pomoći da smogne snage i suoči se sa ovim zastrašujućim novim svetom, ali mladog upravnika nije bilo na vidiku. U iznenadnom napadu panike umalo se nije vratila u sigurnost svoje kabine kada ju je neko čvrsto uhvatio za ruku.

„Vaš saputnik nije daleko“, reče onaj duboki, utešni glas koji je odmah prepoznala. „Zadržao se. Pravimo gužvu. Hajde, sići ćemo zajedno. Naći ćete se dole na pristaništu, bez brige.“ Ovo nije bio predlog, već naredba. Tako ju je uhvatio da nije imala drugog izbora nego da odmaršira niz klimave stepenice i progura se kroz vrevu sve do blago poznatog tamnozelenog bjuika, udaljenog nekih dvadesetak metara.

Skoro su došli do auta kada im se pridružio Robin Danvers, koji se prilično zadihao. „Gospođice Sinkler, oprostite što ste čekali“, dahtao je. „Zadržao me je jedan carinik.“

„U redu je, Robine“, odsutno je odgovorila, i dalje pomalo uzdrmana. „Ovaj gospodin se vrlo ljubazno ponudio da mi pomogne. Uzgred“, dodade Koral, okrenuvši se kako bi se obratila svom spasiocu, „ne znam kako se...“. Ali već je nestao u raznolikoj gužvi. „Maločas je bio tu!“, uzviknula je, ne uspevši da sakrije razdražljivost.

„Ne bih brinuo na vašem mestu“, oštro reče mladi upravnik. „Mora da je požurio kako bi pronašao svoju porodicu.“

Koral nehajno slegnu ramenima, ali i dalje je bila zbunjena i osećala da joj je nešto promaklo. Kako je stranac znao kuda da je odvede? Došli su do auta, kada se pojavio jedan kenijski vozač i otvorio joj vrata. „*Karibu*. Dobro došli, gospođice Koral“, reče sa osmehom. Njegove ljubopitljive, prijateljske oči podsetile su je na to koliko su Kenijci instinktivno topao narod i koliko uživaju u gostoprimstvu.

„Moziz je jedan od vozača privrženih Mpingu“, objasnio je Robin. „Odan je i radi za nas već osam godina. Takođe, dobro govori engleski.“

„Zdravo, Mozize“, uzvratila je vozaču ozarenim osmehom.

„Bojim se da vas moram zamoliti da sačekate još deset minuta“, izvinjavao se upravnik. „Ima još nekoliko formalnosti kojima se moram pozabaviti. Ovde zaista ima mnogo papirologije. Nadam se da će vam biti udobno u autu. Predlažem da navučete zavese, biće vam malo svežije, a i zaštitice vas od radoznalih pogleda. Gospodin Sinkler nije ugradio klima-uređaj u auto. Nije mnogo mario za to.“

„Zaboravljate da sam rođena ovde, ne smeta mi vrućina“, uveravala ga je. „Osim toga, uživaću u gužvi. I ja sam isto toliko radoznala u vezi s njima koliko i oni u vezi sa mnom.“

Nasmejao se. „U redu, ali ako vam zatreba malo privatnosti, nemojte oklevati da pozovete Moziza. On će se pobrinuti za vas.“ Okrenuo se prema vozaču i počeo da mu priča na kisvahiliju. Koral je zazvučalo poznato, iako nije uspela da razume ni reč. Nekada davno je govorila kisvahili, a sada, kada će možda ostati u Keniji duži period, nadala se da će ga se prisetiti uz vežbu.

Smestila se na zadnje sedište bjuika i gledala kroz prozor dok je upravnik išao prema sivim zgradama na kraju keja, pored kojih su se nalazila dugačka skladišta, u kojima su se nalazile napakovane vreće i kutije. Na ulazima u zgrade visoke, vitke Afrikanke plele su užad.

Usmerila je pažnju prema ogromnim kranovima koji su se okretali u vazduhu. Podsećali su je na zmajevе sa čeličnim kandžama, u potrazi za novom žrtvom dok su podizali i spuštali čudni teret namenjen drugim obalama. Bilo je jasno da je luka cvetala tih dana. Koral je pratila dešavanja u Keniji i znala je da je, uprkos brojnim kritikama na račun predsednika Džoma Kenijate zbog autokratske vladavine državom, Kenija barem ubirala ekonomsku dobit od povećanog izvoza i pomoći Zapada. Zamisao nove Kenije kao da se sama gradila pred njenim očima. A zatim udesno, gde se močvarno zeleni obruč travnate površine spuštao prema okeanu, ugledala je dobro poznatu scenu. Veličanstveni, polugoli muškarci atletske građe boje abonosovine, koji su šetali tamo-amo, neki noseći na ramenima, a neki na glavi težak teret koji su prevozili čamci sa brodova usidrenih nadomak obale.

Koralin pogled je ponovo odlutao prema reci ljudi koji su užurbano jurili po pristaništu. Proučavala je tu papazjaniju oblika i boja, tražeći svog stranca.

Iznenada ga je uočila. Žustro je hodao prema luksuznom crnom kadilak flitvudu koji je upravo uklizao u luku. Po prvi put ga je dobro osmotrila izdaleka. Pravi div, bio je visok i elegantan u svom besprekorno sašivenom *Iv Sen Loranovom* odelu i tamnim naočarima.

Njegova otvorena privlačnost, kojom je odisao i sa te daljine, udarila je Koral pravo u stomak. Kadilak se zaustavio kako bi ga pokupio, a zadnja vrata su se otvorila i pre nego što je uniformisani šofer uspeo da izađe. Koral je zainteresovano naprezala oči kako ne bi propustila dešavanje, ali trud nije doneo rezultate. Imala je tek toliko vremena da uoči žensku ruku nakinđurenu prstenjem, koja je posegnula kako bi ga uvukla u palatu na točkovima koja se odmah okrenula i nestala u gustom saobraćaju.

Robin Danvers se zadržao, i umorila se od razgledanja. Zabacila je glavu, zatvorila oči i usredsredila se na svoje misli. Bez obzira na to koliko je pokušavala da ih kontroliše, naglo su se navraćale na tog